

PAPP, IOAN P.

n. 1878, Beiuș, jud. Bihor
d.1959, Beiuș, jud. Bihor

S-a născut în Beiuș, fiu al avocatului Paul Papp, care s-a remarcat ca un susținător al elevilor săraci. Înainte de a îmbrățișa avocatura, tatăl său a fost judecător în Vașcău, post pe care a trebuit să-l părăsească pentru a se dedica luptei naționale. Ioan P. Papp a absolvit Liceul românesc din Beiuș și a urmat Facultatea de Drept a Universității din Cluj. Tot aici își obține și doctoratul în științe juridice. La absolvire i se propune un post de funcționar în Ministerul Justiției, la Budapesta.

După trecerea examenului de avocat și obținerea titlului de doctor în științe juridice se va căsători cu Veturia Bontescu, nepoată a marelui George Barițiu, fiică a avocatului Mihai Bontescu din Hațeg și soră a cunoscutului avocat, apoi ministru Victor Bontescu. În urma căsătoriei se stabilește pentru o perioadă în Hațeg, apoi în Deva și Beiuș. În cele din urmă își deschide birou de avocat în Brad (1903), unde rămâne până în anul 1919. A fost printre altele jurist consult pentru Gimnaziului român din Brad și al Băncii „Crișana”.

În anii petrecuți în Țara Zarandului a depus eforturi nu doar în apărarea drepturilor românilor de aici, ci pentru ridicarea lor economică și culturală. A fost un mare susținător al școlilor din zonă. Din punct de vedere politic, a fost adeptul activismului, integrându-se în grupul de la Orăștie, alături de Aurel Vlad, A. Vaida-Voevod, Iuliu Maniu etc., fiind un apropiat al protopopului Vasile Damian, ajuns deputat în parlamentul de la Budapesta. Împreună cu protopopului ortodox Vasile Damian, cu avocatul Pavel Oprișă și profesorul Ioan Radu organizează în august 1904 o impresionantă adunare generală a *Societății pentru Fond de Teatru Român*, la Brad.

După Unire, primește sarcina, alături de dr. Ioan Suciu și maiorul Florian Medrea, de a organiza regimentul românesc de voluntari din Zarand, botezat sugestiv *Regimentul Horia*.

În cadrul Consiliului Dirigent, a făcut parte din echipa de la resortul de Justiție, al cărui responsabil era dr. Aurel Lazăr, îndeplinind funcția de șef de secție, alături de dr. Cornel Crăciunescu. În această calitate înființează „Fondul imprimantelor” și „Fondul cărților funduare”, iar mai apoi „Buletinul justiției”; a înființat și o tipografie, precum și o casă de odihnă la Sovata („Casa magistraților”).

În anul 1919, dată fiind pregătirea și experiența sa, va fi numit consilier al Curții de Apel Cluj, ajungând în cele din urmă prim-președinte al acesteia (1939-1944). Pentru perioada 1920-1923 va fi numit președinte de secție la Curtea de Apel din Oradea, după care revine la Cluj. Chiar dacă i se oferă mai multe oportunități în carieră, de pildă consilier la Curtea de Casație, nu va părăsi Curtea de Apel din Cluj. A făcut parte și din Consiliul Superior al Magistraturii.

Ca magistrat excepțional, prin cinstea și pregătirea sa, omenia dovedită, ajunge să se bucure de o faimă binemeritată. Într-un articol publicat în revista *Transilvania* (publicația oficială a Astrei), cu ocazia pensionării sale (ianuarie 1945) este numit „patriarhul magistraturii ardelenene”.

A publicat diferite lucrări juridice: *Proceduri de moștenire în Ardeal* (1921), *Cartea funduară*, vol. I (1923), *Procedura civilă din Ardeal* (vol. I-III, 1925), *Legea cambială* (1922), *Legea cecului* (1923), *Dreptul de autor* (1923), *Norme de drept imobiliar* (1923) etc. Dar ceea ce este foarte important, a scris lucrarea *Procesul memorandumului românilor din Transilvania* (2 volume), apărută în anul 1933.